

и смътна надежда, че всичко ще се поправи, щом веднъж мъжете се върнат от война.

Когато почне жетвата, празничните дни пак се пазят както всякога, само че сега няма хора. И стари и млади излизат на мегданя на среща и приказка. И днес, неделен ден всички бяха се събрали около кръчмата на Къня. Приказваха за войната, предаваха едни на други тия слухове, които по разни пътища идеха до тях; най-невъзможни и фантастични разкази, в които тия измъчени хора все още бяха наклонени да вярват.

Наближаваше залез-слънце. Въздухът ставаше по-бистър и чист, поляните изглеждаха по-свежи и по-ярко зелени, небето — по-дълбоко и по-ведро. Изведнъж на едно място се разтичаха момичета и деца, викаха нещо неразбрано и се събираха на куп. Както ставаше при някоя необикновена случка — сбиваха се или пък отвличаха мома, — и сега всички се спуснаха към това място. Ония, които бяха отишли по-рано, образуваха плътен и стегнат кръг. „Балкан! Балкан! Балкан си дошел! Балкан, ето го де е!“ — това само се чуваше от всички страни. Една шумна и радостна глъчка се беше повдигнала, възторжено и лудо опиянение беше обзело всички.

И наистина в средата на кръга стоеше Балкан. Само преди десетина дни те бяха го изпратили от тук, заедно с граничните войници.